

ОДИН

АСПЕТ

27 днів до місяця-завойовника

До Вастворрена нас везе скрипучий ридван, сидіння в ньому незручні, та й за поїздку я переплатила. Проте немає жодних сумнівів, що це артефакт, і саме тому мені захотілося поїхати ним. Ззовні він нічим не відрізняється від будь-якого екіпажу, що чекає надворі перед заїжджим двором, проте спереду не запряжено жодного коня, навіть упряжі для нього немає. Натомість на дереві вирізьблений символ, у якому я впізнаю древньопрелльську.

Візниця злупив із мене сім шкур, та мені байдуже. Я хотіла проїхатися в клятому артефакті на колесах.

І ось воно — поїздка жаска і труська. Та я однаково не можу нічого із собою вдіяти й жадібно розглядаю ридван. Він без коня мчить мощеними дорогами, прямуючи до віддаленого міста. За візника тут життєрадісний дядько, і сидить він із нами, а не на передку. Вдивляється у віконця й стискає віжки, наче поганяє коня, проте нас же ніхто не тягне. У передній частині ридвана вирізьблено ще більше древньопрелльських символів, і я аж помираю від бажання нахилитися і прочитати їх, але для цього мені доведеться тицьнутися обличчям візниці в коліна,

бо зір у мене просто жахливий. Доводиться вдовольнятися знанням про те, що ридван точно чарівний, і веселий балакучий візниця його не продасть. Ніхто не продає артефактів.

Гаразд, ніхто, крім мого дурника-батька.

Я гризу шкірки навколо нігтів і мружуся у вікно, доки чарівний ридван галопує повз поле, на якому юрмиться чимало людей. Вони порпаються лопатами у грязюці, а на протилежному боці багнистої землі видніється щось схоже на ятку. На табличці біля ятки різноколірними літерами написано «НАКОПАЙ СОБІ АРТЕФАКТІВ! ЩО ЗНАЙДЕШ — ТВОЄ!»

— Це правда? — бовкаю я візниці, коли ми проїжджаємо мимо поля. — Хтось справді знаходить у цих полях артефакти?

Дядько хихотить.

— Ой ні, це розвага тільки для туристів. Сюди всі приїждять із кількома монетами, заступами й бажанням змінити свою долю. Кожен думає, що знайде наступний автомат чи бездонний глек із вином. Ніхто нічого не знаходить, проте під кінець дня всі їдуть звідси щасливі. Я чув, що деякі недобросовісні типи закопують у полях розбиті артефакти, щоб люди знаходили хоч щось. — Він хитає головою. — Такого краще уникати.

— Але ваш ридван — теж артефакт, — зауважую я, не звертаючи уваги на Гвенну, котра щосили наступає мені на ногу. — Як ви його роздобули?

Дядько тягнеться і гладить свій екіпаж, мов живе створіння. А може, так і є. Будь-який дієвий артефакт цінується більше за золото.

— Його моєму предкові подарував король. І він уже кілька поколінь залишається в нашій родині. Мені пощастило його отримати.

— Це справжня рідкість, — погоджуюсь я. — Ніхто не намагався його у вас поцупити?

Цього разу Гвенна мене щипає.

— Якщо й поцуплять, не матимуть із того зиску, — радісно повідомляє візниця, не помічаючи, до чого я хилю. — Він помирає із заходом сонця, а активувати його на світанку можна за допомогою чарівного слова. Моя родина ретельно оберігає це слово, і ми не викажемо його навіть під тортурами чи загрозою смерті.

Напевно, цього дядька ще не притиснули як слід. Звичайно, витягнути з нього чарівне слово можна, якщо знайти, чим переконати. Мені робиться гидко від власних думок, адже я уявляю, як хтось катує візницю (щиро кажучи, досить чарівного) заради його артефакту.

От лише річ у тім, що родина Гонорі страшенно потребує артефактів. Я подумки сперечаюся із собою про те, як делікатніше сформулювати наступне запитання, а Гвенна невідривно дивиться на мене прикруженими очима.

— Гадаю, ви його не продаєте? — цікавлюся. — Я б вас озолотила.

Авжеж, брешу.

Якби я не була бідною, як церковна миша, то не втекла б із володінь Гонорі. Якби я не була бідною, як церковна миша, то побралася б із Барнабусом Четворсом, попри те, що він ганяється за статками. Правда в тім, що я просто, просто таки на міліні... але це не означає, що не варто спробувати. Якщо вдасться змусити його продати ридван, це моїх проблем не розв'яже, але стане кроком у правильному напрямку.

Це вже було б хоч щось.

— Ох, я не можу цього зробити, — відповідає візниця, і мене це не дивує. — Я успадкував цю ластівку від свого батька, а після мене її отримає мій син. — Він знову гладить передню частину екіпажа лагідно, як закоханий. — Я не можу просто продати за гроші власну родину, тим паче гроші йдуть нам до рук завдяки самому існуванню артефакту.

— Розумію. — Я досі вважаю, що тортурами можна вирвати з нього владне слово, але розумію.

Він озирається на заднє сидіння ридвана, де поруч зі мною тулиться Гвенна, тримаючи мішок із котом.

— Деякі речі не продаються.

Якби продавалися, це б розв'язало мої проблеми... чи не так?

Зважаючи на те, що в мене ні грошей, ні артефактів, знати це напевно я не можу.

— Точно.

— То ви, панянки, прямуєте до Вастворрена? Це ваш перший візит до міста?

— Перший, — погоджуюсь я, озираючись на багнисте поле, що зникає за спиною.

Мені кортить схопити заступ і випробувати удачу поруч із рештою людей, просто подивитися, чи в тій багнюці справді можна знайти артефакт. Якщо існує хоч малесенький шанс, варто спробувати, еге ж? На мить я замріююся, як відкину кілька заступів грязюки (так, щоб було ясно, що я докладала трохи зусиль), а тоді зачеплю щось металеве. Витягну знахідку й побачу, що це блискучий позолочений артефакт. Утім, не просто якийсь там артефакт. А такий, який можна нескінченно перезаряджати, як оцей ридван, у якому ми їдемо. Чи, може, щось із тих, які заряджаються на сонці.

А ще він мусить бути чимось корисним. Не просто якась там скляна свічка, що без кінця пахтить димом із трояндовим ароматом. А от щось на кшталт захисних кристалів, якими користуються у столиці, було б ідеально. Або щось, що створює з нічого якусь бажанку, як от карафка, з якої ллється зміїна отрута. Воснний артефакт Древнього Преллу — саме він потрібен володінням Гонорі. Власне, навіть кілька. Нам потрібні захист і можливість фінансувати свої володіння.

А ще нам потрібні артефакти, які по-справжньому дієві. Ті, що зараз зберігаються в нашому сховищі, усі мертві. З мертвого артефакту зиску, як із... ну, як зі спадкоємиці володіння, котра не має ні коштів, ні артефактів, щоб захистити володіння власної родини. Я стримую зітхання й притуляюся головою до віконця ридвана, дивлячись, як інша родина, збуджено базикаючи, з відрами й заступами поспішає до поля.

Гвенна штурхає мене, і я усвідомлюю, що візниця говорить зі мною.

— М-м-м? — тягну, випроставшись.

— Ви не розповіли, хто ви й чому прямуєте до Вастворрена. Навідатися на якусь вечірку? — Його голос повниться ваганнями, наче чоловік до пуття не розуміє, чого б це комусь у Вастворрені влаштувати вечірку.

Король уникає цього міста, позаяк воно зажило слави агресивної місцини. Від цієї думки я трохи нервую. Уявляючи собі щось «агресивне», згадую батькових конюхів і те, якими галасливими вони робляться після кількох келихів. Та це лише кілька конюхів. Не можу уявити, щоб ціле місто було таким. Нахилившись уперед, крізь віконця ридвана я вдивляюся

в місто вдалині. Воно скидається на величезну пляму, що розповзається пагорбом, — смог із тисячі димарів коптить небо над головами. Усе місто здається брудним, але це не означає, що воно небезпечне...

Правда ж?

Я прочитала про Вастворрен цілу гору книжок, однак здебільшого історичних. Знаю все про те, що колись ця рівнинна місцина між двома річками була жвавим античним містом, яке звалось Прелл, і там було повно магії. Боги розлютилися на мешканців Прелла, і земля проковтнула його, прирікши на забуття на сотні років.

Потім, триста років тому, розпочалися Мантийські війни. Конфлікт закінчився заборонаю магії, і це поклало початок цілком новій індустрії — пошукам артефактів. Вастворрен звели на кістках Древнього Прелла. Вастворрен — насправді єдине непідконтрольне жодному володареві місто. Решта Міфаса поділена на великі маєтки під правлінням володарів на кшталт мого батька, а всіма володарями керує король. Але Вастворрен? Це місце саме по собі, а керує ним Королівська артефактна гільдія.

Який вигляд місто має всередині, я не знаю. Мені відомо, що Древній Прелл міг похизуватися величними площами з чарівними фонтанами, а його мешканці просочували все своє майно магією — від горняток до бричок і зброї. Прелл аж мироточило енергією, а його населення складали славетні багатії... проте брудна ляпка на горизонті підказує мені, що Вастворрен — геть інше місце з геть іншими мешканцями.

Візниця хотів дізнатися, чи прямуємо ми на вечірку, та він просто провадить гречну бесіду. Усім відомо, що шляхта уникає Вастворрена та його злиденного

простакуватого населення. Ми тримаємося власних ізольованих володінь і двору.

Утім, візниця не знає, що я шляхетної крові, і хоче почути відповідь.

Можна навіть розповісти йому правду. Нову правду.

— Мене звуть Горобчик, — повідомляю я, і це ім'я наповнює мене гордістю. Я сідаю рівніше, розпрямляю плечі. — І я прямую до міста, щоб долучитися до Королівської артефактної гільдії.

Я сподіваюся, що він видасть якісь гідні такого оголошення захоплені звуки. Ремісники гільдії — цікаві небезпечні істоти, про яких складають легенди. Їх поважають усюди, хоч би куди вони подалися, і кожен володар наймає найкращу ремісничу команду, яка полюватиме для нього.

Кожен глибоко шанує ремісника.

Але не наш візниця. Натомість він знову озирається на нас двох і вибухає реготом.

Нахаба.

* * *

Коли ми з багажем висаджуємося на околицях Васт-воррена, Гвенна злісно зиркає на мене, не встигаю я навіть як слід роззирнутися. Вона щипає мене за руку, насуплено спостерігаючи, як ридван гуркотить геть.

— Ну ти й брехуха! Нащо сказала тому дядькові, що тебе звуть Горобчик?

Пискавка верещить, вимагаючи уваги, у своїй переносці, і звук цей достатньо гучний, щоб зупинити перехожих на велелюдній вулиці. Я дістаю велику помаранчеву кішку зі спеціального мішечка й беру на руки. Здається, наче тримаю клунок із борошном, що нещадно линяє, та, щойно опинившись на руках,

моя улюблениця заспокоюється, мов немовля. Вона муркотить, а я погладжую пальцями її білу грудку. Бідолашна ясочка. Це була жадлива подорож задалеко від дому. Мені довелося провести останні три дні в різноманітних екіпажах, що тряслися сільськими дорогами. А бідолашна Пискавка мусила провести їх у торбі. Утім, залишити кицьку я не могла. Вона — єдине, що в мене є.

Вона й ще Гвенна.

Я суплюся, дивлячись на свою служницю.

— Я не брехуха. Уже казала тобі. Усі, хто долучаються до Королівської артефактної гільдії, отримують пташине ім'я. Це на честь першого ремісника, котрого проклятий артефакт перетворив на лебедя. У гільдії всі — птахи, а кандидатів називають пташенятами. Я вирішила, що мені подобається ім'я Горобчик, — трохи мовчу, а тоді додаю: — Знаю, що не про таке ти мрієш. Ти ще можеш повернутися додому. Можемо сказати, що тебе викрали. Навіть краще — я можу написати тобі чудового рекомендаційного листа, і тебе наймуть до будь-яких володінь. Тільки скажи.

Гвенна примружено розглядає мене.

— Чому ти мене проганяєш?

Я стримуюся, щоб не піднести пальці до рота й не погризти шкірки. Бабця вважає це огидною звичкою, так і є, але я нічого не можу із собою вдіяти. Нервую, проте стримуюсь. Натомість дряпаю шкірки нігтем великого пальця.

— Я просто... я ціную твоє товариство, Гвенно. Щиро ціную. Але це місце не для порядних панянок, і я не хочу, щоб ти почувалася бранкою життя, якою не обирала.

Вона тупиться поглядом у запруджену вулицю перед нами. На вимощених дорогах юрмляться люди,